

POSTANOWIENIE

Dnia 10 lipca 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Wąsek-Wiaderek

w sprawie **Ł. A.**,
skazanego za czyn z art. 279 § 1 k.k.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej,
na posiedzeniu w dniu 10 lipca 2025 r.,
wniosku obrońcy skazanego o wstrzymanie wykonania zaskarżonego kasacją
wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie
z dnia 15 listopada 2024 r., IX Ka 795/24,
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy-Śródmieścia w
Warszawie z dnia 16 kwietnia 2023 r., II K 582/23,

p o s t a n o w i ł
wniosku nie uwzględnić.

UZASADNIENIE

Na skutek kasacji obrońcy skazanego od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 15 listopada 2024 r., IX Ka 795/24, utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie z dnia 16 kwietnia 2023 r., II K 582/23, przed Sądem Najwyższym zawisła sprawa Ł. A. W tym postępowaniu został on uznany za winnego czynu z art. 279 § 1 k.k., za który wymierzono mu karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

W kasacji został zawarty także wniosek o wstrzymanie wykonania zaskarżonego kasacją wyroku, uzasadniony wskazaniem na zasadność zarzutu

kasacji i wysokie prawdopodobieństwo jej uwzględnienia, a także na sytuację rodzinną i zawodową skazanego, który jest ojcem ośmioletniego dziecka, pozostającego pod jego opieką oraz pracuje celem utrzymania rodziny.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek obrońcy skazanego okazał się niezasadny.

Dokonywana na potrzeby rozpoznania wniosku analiza kasacji i akt tej sprawy doprowadziła Sąd Najwyższy do konkluzji, że nie ziściły się przesłanki do wstrzymania wykonania wyroku. Dla uwzględnienia wniosku o wstrzymanie wykonania prawomocnego wyroku prawdopodobieństwo uwzględnienia kasacji musiałoby być niemal zbliżone do pewności, oczywistości i prowadzić do konkluzji o potrzebie uniewinnienia skazanego, względnie umorzenia wobec niego postępowania, ewentualnie wydania innego rozstrzygnięcia, które spowoduje, że wykonywanie kary lub innych środków penalnych do czasu rozpoznania kasacji okaże się niesłuszne i odbędzie się z pokrzywdzeniem skazanego. Okoliczność ta musi być dostrzegalna już „na pierwszy rzut oka”. Gdy trafność zarzutów podniesionych w kasacji nie jest – na tym etapie – oczywista, samo zwrócenie się z wnioskiem o wstrzymanie wykonania orzeczenia nie uzasadnia odstąpienia od zasady bezzwłocznej wykonalności prawomocnych orzeczeń (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 lutego 2024 r., III KK 15/24). W tej sprawie nie zachodzi przedmiotowa oczywistość i jednoznaczność uchybień sygnalizowanych w kasacji obrońcy. Ocena zasadności podniesionego w niej zarzutu wymagać będzie analizy dokonywanej na etapie merytorycznego jej rozpoznania.

Sąd Najwyższy dostrzega, że jedyny zarzut kasacji wskazuje na zaistnienie w sprawie uchybienia z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. Obrońca wskazuje, że w składzie Sądu II instancji zasiadał sędzia powołany na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2018 r. poz. 3). Jednakże sam fakt powołania do pełnienia urzędu sędziego sądu powszechnego w procedurze, o której mowa powyżej, nie jest wystarczający do uznania, że w sprawie zaistniała bezzwzględna przyczyna odwoławcza (por.

uchwała składu połączonych Izb Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2020 r., sygn. BSA I-4110-1/20, OSNK 2020, z. 2, poz. 7; uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 2 czerwca 2022 r., sygn. akt I KZP 2/22, OSNK 2022, z. 6, poz. 22). Natomiast kwestia zaistnienia podstawy uchylenia wyroku z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., z uwzględnieniem okoliczności tej konkretnej sprawy, a także okoliczności związanych z nominacją konkretnego sędziego, będzie przedmiotem rozważań w ramach merytorycznego rozpoznania kasacji (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 7 lipca 2022 r., III KK 117/22; z dnia 25 lutego 2022 r., V KK 54/22).

Powodu do wstrzymania wykonania wyroku nie stanowi również sytuacja rodzinna i zawodowa skazanego, bowiem ta może być uwzględniona w ramach instytucji dotyczących wykonywania kary pozbawienia wolności, uregulowanych w art. 151 k.k.w. lub art. 153 k.k.w.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Najwyższy doszedł do przekonania, że nie zachodzą w tej sprawie wystarczające podstawy do zastosowania nadzwyczajnej instytucji przewidzianej w art. 532 § 1 k.p.k. Dodać należy, że decyzja w tym względzie w żadnym razie nie przesądza ostatecznego rozstrzygnięcia kwestii zasadności kasacji skarżącego od prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie.

Mając powyższe na względzie, Sąd Najwyższy orzekł jak w części dyspozytywnej postanowienia.

[J.I.]

[r.g.]